

R O Z S U D O K
V M E N E S L O V E N S K E J R E P U B L I K Y

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej CSc. a členiek senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. v právnej veci navrhovateľky: **V. B.**, bytom S., zastúpená *JUDr. Š. H.*, bytom H., proti odporcovi: **Obvodný pozemkový úrad v Trnave**, Vajanského 2, Trnava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu zo dňa 22. januára 2008 č.j. K2008/00319-Kň/1-NR-2, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 32Sp/63/2008-52 zo dňa 29. apríla 2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 32Sp/63/2008-52 zo dňa 29. apríla 2009, **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Trnave napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie odporcu, uvedené v záhlaví tohto rozsudku, ktorým odporca ako príslušný správny orgán podľa § 5 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z.z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších právnych predpisov (ďalej len

zákon) a podľa § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov rozhodol vo veci uplatneného nároku navrhovateľky tak, že navrhovateľke ako oprávnenej osobe podľa § 2 ods. 1 zákona nepriznal vlastníctvo k pozemkom v k.ú. T. zapísaných v PK vl. č. X. ako parc. č. X. a v PK vl. č. X. ako parc. č. X., ktoré prešli do vlastníctva štátu podľa § 3 ods. 1 písm. k/, ale priznal jej právo na náhradu za uvedené pozemky vo vl. podiele 1/16 z celku, ktorých vydaniu bránia prekážky podľa § 6 ods. 1 písm. d/ zákona.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia správneho orgánu a konania mu predchádzajúceho dospel k názoru, že odporca vo veci vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu a z takto vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver s ktorým sa krajský súd stotožnil. Krajský súd sa stotožnil aj s určením podielu 1/16 – iny z celku z označených nehnuteľností pripadajúcej na navrhovateľku tak, ako je uvedené v napadnutom rozhodnutí, pričom v reštitučnom konaní nezistil žiadne porušenie základných práv navrhovateľky ako účastníčky reštitučného konania.

Krajský súd uviedol, že má za preukázané, že navrhovateľka ako oprávnená osoba si dňa 13. decembra 2004 uplatnila v zmysle zákona nárok na navrátenie vlastníctva k nehnuteľnostiam v k.ú. Z. a T. zapísané v PK vl. č. X., X., X. a X. po nebohom otcovi V. D.. V spise sa nachádzajú aj uznesenie Štátneho notárstva v Trnave zo dňa 06. novembra 1961 č. D 944/60 v spojení so zápisnicou napísanou na Štátnom notárstve v Trnave dňa 26. apríla 1961 o prejednaní dedičstva po poručiťovi V. D. z ktorých vyplýva, že predmetné nehnuteľnosti prešli do vlastníctva štátu v dôsledku odmietnutia dedičstva. Krajský súd sa stotožnil s názorom odporcu, že v danom prípade je daný reštitučný titul v zmysle § 3 ods. 1 písm. k/ zákona a preto navrhovateľke z tohto titulu vzniklo právo na navrátenie vlastníctva k označeným nehnuteľnostiam. Krajský súd vyhodnotil predmetné rozhodnutie za dostatočne odôvodnené a preto za vecne správne.

K námietke týkajúcej sa veľkosti podielu v akom správny orgán priznal navrhovateľke vlastníctvo k žiadaným nehnuteľnostiam, krajský súd uviedol, že má za to, že podiel 1/16 – ina pripadajúci na navrhovateľku bol odporcom určený správne. Podľa názoru krajského súdu z rozhodnutia v dedičskej veci po nebohom V. D. č. D 944/60-29 zo dňa 06. novembra 1961, zo zápisnice spísanej na Štátnom notárstve v Trnave dňa 26. apríla 1961

o prejednaní dedičstva, ako aj z matričných dokladov nachádzajúcich sa v spisovom materiály vyplýva, že V. D. zomrel dňa 11. augusta 1960 a jeho právnymi nástupcami sa stalo jeho sedem detí (A., C., J., F., H., V., I.) a vnučka po predumrelom synovi V. D. mladšom E. K., rod. D.. Z príslušných pozemnoknižných vložiek vyplýva, že pôvodný vlastník V. D. bol ku dňu svojej smrti vlastníkom označených nehnuteľností v podiele $\frac{1}{2}$ - ice. Z uvedeného vyplynulo, že navrhovateľka v čase odmietnutia dedičstva bola vlastníčkou predmetných nehnuteľností v podiele $\frac{1}{16}$ – iny z celku.

K námietke, že správny orgán nevyčíslil v napadnutom rozhodnutí konkrétnu výšku prípadnej finančnej náhrady za nevrátené vlastníctvo k časti pozemkov, súd poukázal na to, že odporca nie je v zmysle zákona kompetentný na vyčíslenie výšky náhrady. V zmysle § 6 ods. 1 a 2 zákona ak nemožno predmetné nehnuteľnosti navrátiť, odporca rozhodne iba o priznaní práva na náhradu, pričom spôsob náhrady si účastník po právoplatnosti rozhodnutia dohodne so Slovenským pozemkovým fondom v zmysle § 6 ods. 5 zákona.

K námietke týkajúcej sa skutočnosti, že podľa údajov internetového katastra nehnuteľností v katastri neexistuje žiadna parcela č. X. (stav CKN) do ktorej podľa napadnutého rozhodnutia boli zlúčené nevrátené časti pôvodných parciel č. X. a X., súd poukázal na to, že stav CKN sa na internetovom portáli neuvádza. Súd ďalej v tejto súvislosti poukázal na identifikáciu parciel vyhotovenú Správou katastra v T. dňa 10. decembra 2004, z ktorej vyplýva, že časti parciel č. X. a X. boli podľa stavu údajov registra CKN zlúčené do parcely č. X. a sú vedené ako zastavaná plocha. Keďže z tejto identifikácie nebolo možné určiť výmeru zastavanej plochy, čo je prekážkou vydania, odporca správne doplnil dokazovanie geometrickým plánom zo dňa 20. februára 2006, z ktorého výkazu výmer vyplýva výmera zastavanej plochy parc. č. X. je 194 m^2 a parc. č. X. je 122 m^2 , čo je prekážkou vydania a za ktorú zastavanú výmeru patrí navrhovateľke náhrada v podiele $\frac{1}{16}$ – iny zo zastavanej plochy.

Na základe uvedeného krajský súd napadnuté rozhodnutie odporcu potvrdil.

Proti uvedenému rozsudku podala navrhovateľka včas odvolanie, ktorým navrhla napadnutý rozsudok zmeniť tak, že prvostupňové rozhodnutie Obvodného pozemkového úradu v Trnave sa v celom rozsahu zrušuje a zároveň vrátiť celú vec na ďalšie nové konanie

a rozhodnutie Obvodnému pozemkovému úradu v Trnave o uplatnenom nároku navrhovateľky zo dňa 13. decembra 2004 na navrátenie vlastníctva k pozemkom s tým, že pri ďalšom konaní a rozhodovaní je Obvodný pozemkový úrad v Trnave viazaný právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Krajskému súdu vyčítala, že sa v rozpore s princípmi a pravidlami pre občianske súdne konanie vrátane správneho súdnictva, nezaoberal a nevysporiadal so všetkými relevantnými skutkovými a právnymi otázkami súvisiacimi s predmetom a podstatou navrhovateľkinej reštitučnej veci, pričom krajský súd sa takmer vôbec nezaoberal a nevysporiadal s podstatnými argumentmi a námietkami navrhovateľky o nedostatkoch a nezákonnosti prvostupňových správnych rozhodnutí Obvodného pozemkového úradu v Trnave. Podľa názoru navrhovateľky sú napadnutý rozsudok a preskúmané prvostupňové rozhodnutie vo svojej podstate nepreskúmateľné, vecne a právne nesprávne, vychádzajú z nedostačujúceho, nepresného a nesprávneho zistenia a posúdenia skutkového a právneho stavu veci, nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní a vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci. Pri konaní a rozhodovaní pred Krajským súdom v Trnave, ako aj pri predchádzajúcom konaní a rozhodovaní pred Obvodným pozemkovým úradom v Trnave bola a zostala podľa navrhovateľky nedostatočne preskúmaná, odôvodnená a vyriešená problematika veľkosti navracaných reštitučných vlastníckych podielov k pozemkom po poručiteľovi, ku ktorým má byť navrátené vlastníctvo navrhovateľke, možnosti navrátenia podielu vlastníctva navrhovateľke aj k nevrátenej časti reštituovaných pozemkov s výmerou v rozsahu 316 m² a porušenie základného práva navrhovateľky spočívajúce v porušení procesných práv navrhovateľky a súvisiacom zvýšení administratívno-právneho zaťaženia navrhovateľky v dôsledku nezákonného procesného postupu a rozhodovania Obvodného pozemkového úradu v Trnave.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľky vyjadril tak, že odvolanie navrhovateľky považuje za neopodstatnené a navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľky nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia

bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 20. októbra 2010 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu, uvedené v záhlaví tohto rozsudku, ktorým odporca ako príslušný správny orgán podľa § 5 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z.z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších právnych predpisov (ďalej len zákon) a podľa § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov rozhodol vo veci uplatneného nároku navrhovateľky tak, že navrhovateľke ako oprávnenej osobe podľa § 2 ods. 1 zákona nepriznal vlastníctvo k pozemkom v k.ú. T. zapísaných v PK vl. č. X. ako parc. č. X. a v PK vl. č. X. ako parc. č. X., ktoré prešli do vlastníctva štátu podľa § 3 ods. 1 písm. k/, ale priznal jej právo na náhradu za uvedené pozemky vo vl. podiele 1/16 z celku, ktorých vydaniu bránia prekážky podľa § 6 ods. 1 písm. d/ zákona.

Navrhovateľka si svoj reštitučný nárok na vydanie nehnuteľnosti v k. ú T., ktoré nadobudla do vlastníctva ako dedička po svojom otcovi V. D. uplatnila 13. decembra 2004. O uvedených nehnuteľnostiach odporca rozhodol rozhodnutím č. K2005/00521 zo dňa 04. februára 2005, ktorým navrhovateľke nepriznal vlastnícke právo z dôvodu nesplnenia podmienky § 2 ods. 1 zákona. Krajský súd v Trnave rozsudkom č. k. 14S/72/2005-31 zo dňa 07. júla 2005 uvedené rozhodnutie zrušil a vec vrátil na nové konanie. Odporca vydal dve nové rozhodnutia vo veci a to rozhodnutie č. K2006/00406 zo dňa 18. septembra 2006, ktorým priznal vlastnícke právo k nehnuteľnostiam a rozhodnutie č. K2006/00406-a zo dňa 21. septembra 2006, ktorým nepriznal vlastnícke právo a priznal právo na náhradu. Krajský súd v Trnave rozsudkom č.k. 32Sp/38/2006-42 zo dňa 16. mája 2007 uvedené rozhodnutia zrušil a vec vrátil na nové konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal, či odvolacie námietky navrhovateľky sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a pripojeného administratívneho spisu ako aj spisu krajského súdu dospel odvolací súd k záveru, že závery súdu prvého stupňa vychádzajú z náležitým spôsobom zisteného skutkového stavu a správnej aplikácie príslušných zákonných ustanovení.

Zákon č. 503/2003 Z.z. podľa § 1 upravuje navrátenia vlastníctva k pozemkom, ktoré nebolo vydané podľa osobitného predpisu tak, že vlastníctvo sa vracia k pozemkom, ktoré tvoria

a/ poľnohospodársky pôdny fond alebo do neho patria,

b/ lesný fond.

Podľa § 2 ods. 1 zákona právo na navrátenie vlastníctva k pozemku podľa tohto zákona môže uplatniť oprávnená osoba, ktorá je občanom Slovenskej republiky s trvalým pobytom na jej území a ktorej pozemok prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu v období od 25. februára 1948 do 1. januára 1990 (ďalej len "rozhodujúce obdobie") spôsobom uvedeným v ustanovení § 3.

Podľa § 3 ods. 1 písm. k/ zákona oprávneným osobám sa navráti vlastníctvo k pozemku, ktorý prešiel na štát alebo inú právnickú osobu v dôsledku odmietnutia dedičstva v dedičskom konaní urobeného v tiesni.

Podľa § 6 ods. 1 zákona písm. d/ vlastníctvo k pozemkom alebo k jeho častiam nemožno navrátiť, ak pozemok bol po prechode alebo prevode do vlastníctva štátu alebo inej právnickej osoby zastavaný.

Podľa § 6 ods. 2 zákona v prípade uvedenom v odseku 1 sa oprávnenej osobe prevedú bezodplatne do vlastníctva iné pozemky vo vlastníctve štátu (ďalej len "náhradný pozemok") v primeranej výmere a bonite, v akej boli jej pôvodné pozemky, a to ak možno v tej istej obci, v ktorej sa nachádza prevažná časť pôvodných pozemkov, ak s tým oprávnená osoba súhlasí, alebo oprávnenej osobe sa poskytne finančná náhrada. Náhradný pozemok sa prevedie na oprávnenú osobu, ak jej bol rozhodnutím priznaný nárok na náhradu za pozemky, alebo za spoluvlastnícky podiel k pozemkom, ak výška takéhoto nároku predstavuje výmeru nad 400 m² a ak nárok v peniazoch je väčší ako 5000 Sk. Ak oprávnená osoba nespĺňa podmienky na priznanie nároku na náhradu za pozemky, náhrada za pozemky sa poskytne v peniazoch.

Podľa názoru odvolacieho súdu krajský súd správne potvrdil rozhodnutie odporcu. Preskúmané rozhodnutie odporcu bolo aj podľa názoru odvolacieho súdu vydané v súlade so zákonom, vychádza zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu, má požadované formálne i obsahové náležitosti a je dostatočne odôvodnené.

Námietky navrhovateľky uplatnené v odvolaní neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, ktorý sa v dôvodoch svojho rozhodnutia vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľky uplatnenými v opravnom prostriedku. K ich vyhodnoteniu nemá odvolací súd žiadne výhrady a pre ich správnosť na ne v podrobnostiach odkazuje.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 246c a 224 ods. 1 OSP v spojení s § 250k ods. 1 OSP.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 20. októbra 2010

JUDr. Eva Babiaková CSc., v. r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská